

CMR

متن اصلی و ترجمه شده کنوانسیون
(سی - ام - آر)
قرارداد حمل بین المللی جاده ای کالا

(فصل اول و دوم)

تهیه شده در آینده سازان آسایش فردا

w w w . a s a f 7 2 4 . i r

مقدمه

طرف های متعهد

با توجه به تشخیص ضرورت یکسان نبودن شرایط حاکم بر قرارداد حمل بین المللی کالا از طریق جاده به خصوص اسناد مورد استفاده در حمل بین المللی و مسئولیت حمل کننده، به شرح زیر موافقت می نمایند:

فصل اول

(حدود اجراء)

ماده 1

1) این کنوانسیون هر قراردادی را که برای حمل کالا از طریق جاده با وسیله نقلیه به منظور کسب اجرت بسته می شود و محل دریافت کالا و تحویل آن به موجب قرارداد در دو کشور مختلف واقع شده و حداقل یکی از دو کشور، صرف نظر از محل اقامت و ملیت طرفین قرارداد عضو کنوانسیون باشد شامل می گردد.

(2) از لحاظ این کنوانسیون "وسیله نقلیه" یعنی وسایل نقلیه موتوری، وسیله نقلیه مفصل دار، یدک نیمه یدک به طوریکه در ماده 4 کنوانسیون حمل و نقل جاده‌ای مورخ نوزدهم سپتامبر 1949 تعریف شده است.

(3) این کنوانسیون شامل عملیات حملی که در حوزه کاربرد آن به وسیله دولت‌ها و یا موسسات و سازمان‌های دولتی انجام می‌شود نیز می‌گردد.

(4) این کنوانسیون شامل موارد زیر نمی‌گردد:
• حمل کالاهایی که تحت شرایط هر کنوانسیون بین‌المللی پستی انجام می‌شود.
• حمل جنازه
• حمل اثاثیه منزل

(5) طرف‌های متعاقد توافق می‌کنند که هیچ‌یک از مفاد این کنوانسیون را با توافق‌های خاص بین دو یا چند طرف قرارداد تغییر ندهند.

مگر اینکه کنوانسیون را در حمل‌های بین مرزی نافذ ندانسته و یا استفاده از راهنماهای حاکی از مالکیت کالا در عملیات حملی که صرفاً به قلمرو کشورهايشان محدود می‌گردد مجاز شمارند.

ماده 2

1) در صورتی که خود وسیله نقلیه حامل کالا در قسمتی از سفر به طرق دریایی، آبراهای داخلی و یا هوایی حمل گردد، مشروط بر اینکه کالا از وسیله نقلیه تخلیه نشود، این کنوانسیون به هر حال جزء موارد مشمول ماده 14 تمامی سفر را در بر خواهد گرفت.

به شرطی که ثابت شود هرگونه فقدان، خسارت و یا تاخیر در تحویل کالا که در طی حمل توسط سایر وسائط نقلیه حادث گردیده، در نتیجه فعل یا ترک فعل حمل‌کننده جاده ای نبوده بلکه ناشی از حادثه ای بوده که فقط می‌توانسته در اثناء و یا به دلیل حمل توسط آن وسایل نقلیه رخ داده باشد، مسئولیت حمل‌کننده جاده ای بر اساس این کنوانسیون معین نخواهد شد، بلکه به نحوی تعیین می‌گردد که مسئولیت حمل‌کننده با سایر وسایل نقلیه مزبور تعیین می‌گردید، مثل اینکه بین فرستنده

و حمل کننده با سایر وسایل نقلیه قرارداد حملی تحت شرایط قانونی ناظر بر آن وسایل نقلیه منعقد شده باشد. معهذا در صورت فقدان چنین شرایط قانونی، مسئولیت حمل کننده جاده ای براساس این کنوانسیون تعیین خواهد شد.

2) در صورتی که حمل کننده جاده ای و حمل کننده با وسیله نقلیه دیگر یکی باشد مسئولیت حمل کننده جاده ای مطابق با مقررات بند یک این ماده و با فرض بر این که حمل کننده جاده ای و حمل کننده با وسیله نقلیه دیگر دو شخصیت مجزا هستند تعیین خواهد شد.

فصل دوم

(مسئولیت حمل کننده نسبت به اشخاص)

ماده 3

از لحاظ این کنوانسیون حمل کننده مسئول فعل یا ترک فعل نمایندگان، خدمه یا هر شخص دیگری که در جریان حمل از

خدمات آن ها استفاده می‌کند خواهد بود.
مادامیکه این نمایندگان، خدمه یا اشخاص دیگر در چهارچوب
وظیفه شغلی خود عمل نموده باشند، درست مانند اینکه چنین
فعل یا ترک فعلی ناشی از عملکرد خود او باشد.

CMR

متن اصلی و ترجمه شده کنوانسیون
(سی - ام - آر)
قرارداد حمل بین المللی جاده ای کالا

(فصل سوم)

تهیه شده در آینده سازان آسایش فردا

www.asaf724.ir

فصل سوم

(انعقاد و اجرای قرارداد حمل)

ماده 4

قرارداد حمل با تنظیم راهنما تایید می گردد. فقدان، عدم دسترسی به راهنما سی ام آر (CMR) یا بی نظمی در صدور سند مزبور لطمه ای به وجود و اعتبار قرارداد حمل نخواهد زد و قرارداد حمل مشمول مقررات این کنوانسیون خواهد بود.

ماده 5

1) راهنما حمل در سه نسخه اصلی تنظیم و به امضای فرستنده کالا و حمل کننده می رسد. این امضاءها ممکن است چاپ شده و یا با مهرهای فرستنده و حمل کننده جایگزین شوند مشروط بر اینکه قوانین کشوری که سند در آن تنظیم می شود، چنین اجازه ای را بدهد. نسخه اول راهنما به فرستنده تسلیم می گردد، نسخه دوم کالا را همراهی می کند و نسخه سوم توسط حمل کننده نگهداری می شود.

2) وقتی که کالای مورد حمل در چند وسیله نقلیه بارگیری یا از چند نوع مختلف کالا ترکیب و یا از چند قسمت مجزا تشکیل شده باشد، فرستنده یا حمل کننده حق خواهند داشت برای هر وسیله نقلیه یا برای هر نوع کالا یا مقدار مجزا راهنما جداگانه‌ای مطالبه یا تنظیم نمایند.

ماده 6

1) راهنما باید دارای مشخصات زیر باشد:

الف) تاریخ و محل صدور

ب) نام و نشانی فرستنده کالا

ج) نام و نشانی حمل کننده کالا

د) تاریخ و محل دریافت کالا و محلی که برای تحویل کالا مشخص شده است.

ه) نام و نشانی گیرنده کالا

و) شرح مصطلح ماهیت کالا و نوع بسته بندی و در مورد کالاهای خطرناک با شرحی که معمولاً چنین کالاهایی شناخته می شوند.

ز) تعداد بسته ها و علائم و شماره های مخصوص آن ها.

ح) وزن ناخالص کالا یا مقدار آن که به ترتیب دیگری بیان شده باشد.

ط) هزینه‌های مرتبط به (کرایه حمل، هزینه‌های جانبی، حقوق گمرکی و سایر هزینه‌هایی که از زمان انعقاد قرارداد تا تاریخ تحویل کالا تعلق می‌گیرد).

ی) دستورات ضروری برای تشریفات گمرکی و
ک) عبارتی مبنی بر اینکه، حمل کالا، با وجود هر شرط مغایری، مشمول مقررات این کنوانسیون می‌باشد.

2) در صورت لزوم راهنما باید حاوی مشخصات زیر باشد:
الف) عبارتی حاکی از اینکه انتقال کالا از یک وسیله نقلیه به وسیله نقلیه دیگر مجاز نمی‌باشد.

ب) هزینه‌هایی که فرستنده پرداخت آن را تعهد می‌کند.
ج) وجوهی که در مقابل تحویل کالا اخذ می‌شود.

د) اظهار ارزش کالا و مبلغی که بیان‌کننده نفع خاص در تحویل باشد.

ه) دستورات فرستنده به حمل‌کننده در مورد بیمه کالا.

و) محدوده زمانی مورد توافق که در طی آن حمل کالا باید بانجام برسد.

ز) صورتی از اسناد تحویل شده به حمل‌کننده.

3) طرفین می‌توانند هرگونه مشخصات دیگری را مفید بدانند در راهنما قید کنند.

ماده 7

1) فرستنده مسئول جبران تمام هزینه ها، خسارات و صدماتی خواهد بود که در نتیجه عدم صحت یا عدم کفایت مشخصات در موارد زیر به حمل کننده وارد شود.

الف) مشخصات تصریح شده در ماده 6، بند 1 (ب)، (د)، (ه)، (و)، (ز)، (ج) و (ی).

ب) مشخصات تصریح شده در ماده 6، بند 2.
ج) هرگونه مشخصات یا دستورات دیگری که توسط فرستنده داده شده است تا بتوان اقدام به تنظیم راهنما نمود یا آن مشخصات و دستورات را در راهنما وارد کرد.

2) در صورتی که بنا به تقاضای فرستنده، حمل کننده مشخصات موضوع بند یک این ماده را در راهنما وارد نماید انجام اینکار از جانب فرستنده تلقی خواهد شد مگر آنکه خلاف آن ثابت شود.

3) در صورتی که راهنما فاقد عبارت مذکور در بند 1 (ک) ماده 6 باشد حمل کننده مسئول جبران تمام هزینه ها، فقدان و خسارتی خواهد بود که در نتیجه از قلم افتادن عبارت مذکور شخصی که حق واگذاری کالا را دارد متحمل شده است.

ماده 8

1) هنگام تحویل گرفتن کالا حمل کننده باید (موارد زیر را) تطبیق کند:
الف) صحت مندرجات راهنما از نظر تعداد بسته ها و علائم و شماره های آن.
ب) وضعیت ظاهری کالا و بسته بندی آن.

2) در مواردی که حمل کننده هیچ نوع ابزار مناسب برای تطبیق صحت مندرجات مذکور در بند یک (الف) این ماده را در اختیار ندارد، ملاحظات خود را با قید دلایل مربوط در راهنما قید می نماید. حمل کننده همچنین علی را که موجب قید ملاحظات او در مورد وضع ظاهر کالا و بسته بندی ها شده است مشخص خواهد نمود. ملاحظات مذکور در راهنما هیچگونه الزامی برای فرستنده کالا ایجاد نخواهد کرد مگر اینکه فرستنده باقیودی که در نتیجه وارد کردن ملاحظات در سند حمل برای او ایجاد می شود صراحتاً موافقت نموده باشد.

3) فرستنده محق است از حمل کننده بخواهد وزن ناخالص کالا یا مقدار آن را که بترتیب دیگری اظهار شده است رسیدگی و تطبیق نماید.

او همچنین می تواند درخواست کند که محتویات بسته ها بررسی شود.

حمل کننده محق است هزینه های اینگونه رسیدگی ها را مطالبه نماید. نتیجه این بررسی ها بایستی در راهنما درج گردد.

ماده 9

1) راهنما دلیل قابل قبولی بر تنظیم قرارداد حمل، شرایط قرارداد و دریافت کالا از طرف حمل کننده خواهد بود مگر آن که عکس آن ثابت شود.

2) در صورتیکه راهنما فاقد ملاحظات خاص از طرف حمل کننده باشد فرض بر این است که کالا و بسته بندی آن در موقع تحویل وضع خوبی داشته و تعداد بسته ها و علائم و شماره های روی آنها با آنچه که در راهنما قید شده، مطابقت دارد مگر آنکه خلاف آن ثابت شود.

ماده 10

فرستنده در قبال حمل کننده مسئول خسارات وارده به اشخاص

و تجهیزات و کالاهای دیگر یا هرگونه هزینه ای که در نتیجه نقص بسته بندی کالا ایجاد گردد می باشد مگر اینکه نقص بسته بندی در موقع تحویل کالا آشکار یا برای حمل کننده شناخته شده باشد و نامبرده هیچگونه ملاحظاتی در این مورد در راهنما وارد نکرده باشد.

ماده 11

1) از لحاظ تشریفات گمرکی و سایر تشریفات که باید قبل از تحویل کالا انجام گردد فرستنده باید اسناد لازم را ضمیمه راهنما کرده و یا آنها را توأم با تمام اطلاعات مورد نیاز در اختیار حمل کننده بگذارد.

2) حمل کننده وظیفه ندارد صحت یا کفایت اسناد و اطلاعات داده شده را از فرستنده کالا جویا شود.
فرستنده در قبال حمل کننده مسئول جبران هرگونه خسارت ناشی از فقدان، نقصان، یا بی ترتیبی اسناد و اطلاعات ارائه شده خواهد بود مگر در مواردی که خسارت وارده در نتیجه خطا و غفلت حمل کننده بوده باشد.

3) مسئولیت حمل کننده در قبال عواقب ناشی از فقدان یا استفاده نادرست از اسناد مذکور در راهنما و اسنادی که ضمیمه سند مزبور گردیده و یا در اختیار حمل کننده گذاشته می شود در حدود مسئولیت حق العملکار می باشد مشروط براینکه میزان غرامت قابل پرداخت به وسیله حمل کننده از میزان غرامتی که در نتیجه فقدان کالا پرداخت می شود تجاوز ننماید.

ماده 12

1) فرستنده حق واگذاری کالا بخصوص حق درخواست حمل کننده مبنی بر توقف کالای در حال حمل، تغییر محلی که کالا باید تحویل شود و یا تحویل کالا به گیرنده ای غیر از گیرنده مذکور در راهنما را دارد.

2) این حق با انتقال نسخه دوم راهنما به گیرنده یا اعمال حقی که طبق بند 1 ماده 13 به وی تعلق می گیرد، از فرستنده سلب می شود و از آن تاریخ به بعد حمل کننده از دستورات گیرنده تبعیت می کند.

3) در صورتی که فرستنده در راهنما حق واگذاری کالا را

به گیرنده تفویض نموده باشد، از تاریخ تنظیم راهنما گیرنده می تواند این حق خود را اعمال نماید.

4) چنانچه گیرنده با اعمال حق خود مبنی بر واگذاری کالا دستور تحویل کالا را به دیگری بدهد شخص اخیر حق معرفی دیگری را بعنوان گیرنده نخواهد داشت.

5) اعمال حق واگذاری منوط به تحقق شرایط زیر است:
الف) که فرستنده، یا درمورد بند 3 این ماده تحویل گیرنده، که خواهان اعمال حق مزبور می باشد نسخه اول راهنما را که در آن دستورات جدید به حمل کننده وارد شده است ارائه نموده و جبران تمام هزینه‌ها، فقدان و خساراتی را که مستلزم اجرای چنین دستوراتی باشد برای حمل کننده تضمین کند.

ب) که امکان اجرای چنین دستوراتی در زمان وصول دستورات به اجراکننده آن وجود داشته و ضمناً با جریان عادی تعهد حمل کننده تعارضی نداشته و لطمه‌ای به حقوق فرستندگان و گیرندگان سایر محمولات نزند.

ج) که دستورات موجب تقسیم محموله نگردد.

6) در صورتی که به دلایل مذکور در بند 5 این ماده حمل کننده

قادر به انجام دستور نباشد موضوع را فوراً به صادرکننده دستور اطلاع خواهد داد.

7) حمل کننده ای که دستور صادره تحت شرایط پیش بینی شده در این ماده را انجام نداده یا اینکه دستور صادره را بدون دریافت نسخه اول راهنما انجام دهد، در قبال شخصی که حق هرگونه ادعای فقدان یا خسارت ناشی از این عمل را دارد مسئول خواهد بود.

ماده 13

1) پس از ورود کالا به مقصد، گیرنده حق دارد از حمل کننده بخواهد که کالا و نسخه دوم راهنما را در قبال اخذ رسید تحویل نماید.

در صورتی که فقدان کالا محقق شود یا با انقضای مدت پیش بینی شده در ماده 19 به مقصد نرسد تحویل گیرنده حق خواهد داشت به نام خود حقوقی را که در قرارداد حمل برای او پیش بینی شده علیه حمل کننده اعمال نماید.

2) تحویل گیرنده ای که از حقوق پیش بینی شده در بند یک این

ماده استفاده می‌کند باید هزینه های مستقیم مندرج در راهنما را، پرداخت نماید و در صورتی که اختلافی در این مورد پیش آید حمل کننده مجبور نیست کالا را تحویل دهد مگر اینکه تضمینی کافی از تحویل گیرنده اخذ نماید.

ماده 14

1) در صورتی که قبل از ورود کالا به مقصد به هر علتی اجرای قرارداد بر اساس شرایط پیش بینی شده در راهنما ممکن نباشد، حمل کننده از شخصی که طبق مقررات ماده 12 حق واگذاری کالا را دارد تقاضای صدور دستور مقتضی خواهد نمود.

2) با وجود این، چنانچه اوضاع و احوال ایجاب نماید که حمل کالا تحت شرایطی غیرازآنچه که در راهنما قید شده انجام گردد و حمل کننده نتواند در فرصت معقول از شخصی که طبق مقررات ماده 12 حق واگذاری کالا را دارد دستور مقتضی دریافت کند بایستی اقدامی را که بنظر وی منافع شخص مزبور را به بهترین وجه تامین نماید، به عمل آورد.

ماده 15

1) در صورتی که پس از ورود کالا به مقصد تعیین شده اوضاع و احوال مانع از تحویل کالا گردد، حمل کننده از فرستنده کسب تکلیف خواهد نمود.

در صورتی که گیرنده از گرفتن کالا امتناع ورزد فرستنده بدون اینکه مجبور به ارائه نسخه اول راهنما باشد، حق واگذاری کالا را خواهد داشت.

2) حتی اگر گیرنده از پذیرفتن کالا امتناع کرده باشد، معهذا می‌تواند تا زمانی که حمل کننده دستورات مغایری از فرستنده دریافت نکرده است تقاضای تحویل کالا را بنماید.

3) هرگاه اوضاع و احوالیکه مانع از تحویل کالا است بعد از صدور دستور گیرنده، در اعمال حقوق پیش‌بینی شده برای او در بند 3 ماده 12 مبنی بر تحویل کالا به شخص دیگر حادث شود، بندهای 1 و 2 این ماده با فرض براینکه گیرنده، فرستنده است و شخص دیگر گیرنده نافذ خواهد بود.

ماده 16

1) حمل کننده حق وصول هزینه هایی را که برای گرفتن دستورات و همچنین هزینه هایی که برای اجرای چنین دستوراتی متحمل شده خواهد داشت مگر اینکه این هزینه ها در نتیجه عمل اشتباه یا غفلت حمل کننده بوجود آمده باشد.

2) در موارد مذکور در بند 1 ماده 14 و ماده 15 حمل کننده می تواند فوراً کالا را به حساب شخصی که حق واگذاری دارد تخلیه نماید. و با این کار قرارداد حمل خاتمه یافته تلقی خواهد شد. پس از آن حمل کننده کالا را از طرف شخصی که صاحب آن شناخته می شود نگهداری خواهد کرد.

حمل کننده می تواند نگهداری کالا را به شخص سومی نیز واگذار نماید و در این صورت هیچگونه مسئولیتی متوجه حمل کننده نخواهد بود جز اینکه باید در انتخاب شخص سوم دقت معقول به عمل آورد.

هزینه های متعلقه بموجب راهنامه و سایر هزینه ها در قبال تحویل کالا قابل وصول خواهد بود.

3) در صورتی که کالا فاسد شدنی باشد حمل کننده می تواند

بدون اینکه برای وصول دستور از شخصی که حق واگذاری کالا را دارد منتظر بشود، در صورتی که وضع کالا ایجاب نماید یا هزینه های انبارداری کالا در مقایسه با قیمت آن نامتناسب باشد به فروش کالا اقدام نماید.

علاوه بر موارد مذکور در صورتی که حمل کننده پس از انقضاء مدتی معقول دستوری مخالف با آنچه که منطقی باید انجام دهد از طرف شخصی که حق واگذاری کالا را دارد دریافت ندارد می تواند کالا را به فروش رساند.

4) چنانچه کالا باستناد این ماده فروخته شود، حاصل فروش پس از کسر هزینه های متعلقه در اختیار شخصی که حق واگذاری کالا را دارد گذاشته خواهد شد.

در صورتی که این هزینه ها مازاد بر حاصل فروش کالا باشد، حمل کننده مستحق دریافت مابه التفاوت خواهد بود.

5) ترتیب فروش کالا در چنین مواردی به وسیله قانون یا عرف محلی که کالا در آن قرار دارد تعیین خواهد شد.

CMR

متن اصلی و ترجمه شده کنوانسیون
(سی - ام - آر)
قرارداد حمل بین المللی جاده ای کالا

(فصل چهارم)

تهیه شده در آینده سازان آسایش فردا

www.asaf724.ir

فصل چهارم

(مسئولیت حمل کننده)

ماده 17

1) حمل کننده مسئول فقدان تمام یا قسمتی از کالا و خسارت وارده به آن از تاریخ تحویل گرفتن کالا تا زمان تحویل دادن آن و همچنین مسئول هرگونه تاخیر در تحویل کالا خواهد بود.

2) در صورتی که فقدان یا خسارت یا تاخیر بسبب عمل خلاف یا غفلت مدعی یا بموجب دستورات داده شده توسط وی، غیر از دستوراتی که حمل کننده در انجام آن دچار اشتباه یا غفلت شده باشد، یا به علت عیب ذاتی کالا و یا اوضاع و احوالی غیر قابل اجتناب که حمل کننده قادر به جلوگیری از آن نبوده حادث شود، حمل کننده از مسئولیت مبری خواهد بود.

3) حمل کننده به دلیل وضعیت معیوب وسیله نقلیه ای که از آن برای کار حمل استفاده می کند یا به علت اشتباه یا غفلت شخصی که وسیله نقلیه را از او کرایه کرده و یا اشتباه یا غفلت نمایندگان و خدمه شخص مذکور از مسئولیت مبری نخواهد بود.

4) با رعایت بندهای 2 الی 5 ماده 18 در صورتیکه فقدان و خسارت از مخاطرات ذاتی خاص در یک یا چند مورد از موارد زیر حادث گردد حمل کننده از مسئولیت مبری خواهد بود:

الف) استفاده از وسایل نقلیه روباز بدون پوشش در صورتیکه با استفاده از چنین وسایلی صراحتاً توافق شده و در راهنما قید شده باشد.

ب) عدم بسته‌بندی یا وجود بسته بندی ناقص در مورد کالاهایی که در صورت نداشتن بسته بندی یا بسته بندی ناقص به دلیل طبیعتی که دارند متحمل نقصان یا خسارات می شوند.

ج) انجام کار تحویل و تحول، بارگیری، بار چینی یا تخلیه کالا به وسیله فرستنده یا گیرنده و یا شخصی که از طرف آنان به اینکار گمارده شده باشد.

د) طبیعت بعضی از کالاها بخصوص بواسطه شکستگی، زنگ زدگی، پوسیدگی، خشکی، نشتی، نقصان معمولی، آفت یا بید زدگی که تمام یا قسمتی از کالا را خصوصاً در معرض فقدان یا خسارت قرار می‌دهند.

ه) عدم کفایت یا کامل نبودن علائم و شماره های روی بسته ها
و) حمل حیوانات زنده

5) طبق مقررات این ماده در مواردی که حمل کننده نسبت به بعضی از عوامل موجب فقدان، خسارت، یا تاخیر مسئول نبوده

باشد نسبت به عوامل دیگر فقط تا حدی مسئول است که عوامل مذکور است در فقدان، خسارت یا تأخیر کالا سهیم بوده اند.

ماده 18

1) مسئولیت اثبات اینکه فقدان، خسارت یا تأخیر در نتیجه یکی از عوامل مندرج در بند 2 ماده 17 حادث شده با حمل کننده خواهد بود.

2) وقتی حمل کننده استدلال کند که تحت اوضاع و احوال مربوطه، فقدان یا خسارت می توانسته به یک یا چند مورد از مخاطرات خاص موضوع بند 4 ماده 17 نسبت داده شود فرض بر صحت مدعی می گردد.

در اینصورت مدعی حق خواهد داشت ثابت کند که فقدان یا خسارات در حقیقت کلاً یا جزئاً منتسب به یکی از مخاطرات نبوده است.

3) این فرضیه در صورتیکه کسری غیر عادی حادث شده یا در صورت فقدان هر بسته تحت شرایط بیان شده در بند 4 (الف) ماده 17 شمولی نخواهد داشت.

4) در صورتیکه حمل کننده در وسیله نقلیه مخصوصی که برای

حفاظت کالا از اثرات گرما، سرما، تغییرات حرارت یا رطوبت هوا مجهز شده انجام گیرد حمل کننده نمی توانند از مزایای پیش بینی شده در بند 4 (د) ماده 17 استفاده نمایند مگر اینکه ثابت کند که تحت شرایط موجود تمام اقدامات لازم در مورد انتخاب، نگاهداری و استفاده از چنین تجهیزاتی از طرف او رعایت گردیده و هر دستور خاص صادر شده به او انجام شده است.

5) حمل کننده نمیتواند از مزایای پیش بینی شده در بند 4 (د) ماده 17 استفاده نماید مگر اینکه ثابت کند که تحت شرایط موجود تمام اقداماتی که بطور عادی برعهده او بوده انجام شده و هر دستور خاص صادر شده به او رعایت گردیده است.

ماده 19

تاخیر در تحویل وقتی مصداق پیدا می کند که کالا در مهلت توافق شده و در صورتیکه مهلتی توافق نشده باشد در مدت زمانی که بطور معمول با در نظر گرفتن شرایط موجود منظور می شود تحویل نگردد و مهلت حمل بخصوص در مورد خرده بار، باتوجه به زمان مورد نیاز برای تکمیل ظرفیت در شرایط عادی، از مدت معقولی که برای حمل کننده ساعی در نظر گرفته می شود تجاوز نماید.

ماده 20

1) عدم تحویل کالا ظرف 30 روز پس از انقضای مدت توافق شده یا در صورتیکه چنین مهلتی توافق نشده باشد 60 روز پس از تحویل کالا به حمل کننده دلیل قطعی بر مفقود شدن کالا است و شخص که حق اقامه دعوی دارد می‌تواند پس از گذشت مدت مذکور چنین کالایی را مفقود شده تلقی نماید.

2) شخصی که حق اقامه دعوی دارد با دریافت غرامت کالای مفقود شده می‌تواند کتباً تقاضا نماید که چنانچه ظرف یک سال از تاریخ دریافت غرامت کالا پیدا شود، موضوع را فوراً به او اطلاع دهند. وصول چنین تقاضایی باید کتباً تایید شود.

3) شخصی که حق مزبور را دارد در ظرف 30 روز پس از دریافت چنین اطلاعیه‌ای می‌تواند بخواهد که کالا در مقابل پرداخت هزینه‌های مقرر که در راهنامه منعکس می‌باشد و استرداد غرامت دریافتی منهای هزینه‌های در بر گرفته شده به او تحویل داده شود.

این عمل لطمه ای به حقوق شخص مذکور برای مطالبه خسارت تاخیر در تحویل موضوع ماده 23 و موارد مشمول ماده 26 وارد نخواهد کرد.

4) در صورتیکه تقاضای موضوع بند 2 بعمل نیاید یا ظرف 30 روز مذکور در بند 3 هیچ دستوری داده نشود و یا اینکه کالا در مدتی بیش از یک سال از تاریخ پرداخت غرامت پیدا شود حمل کننده حق خواهد داشت طبق قوانین محلی که کالا در آن قرار دارد عمل نماید.

ماده 21

چنانچه کالا بدون وصول وجوهی که می‌بایست طبق شرایط قرارداد حمل توسط حمل کننده دریافت می‌شد، تحویل گیرنده داده شود، حمل کننده خسارت فرستنده را به میزانی که مازاد بر وجه مذکور نباشد خواهد پرداخت بدون اینکه این پرداخت لطمه‌ای به حق حمل کننده مبنی بر اقامه دعوی علیه گیرنده وارد نماید.

ماده 22

1) وقتی فرستنده کالایی را با ماهیت خطرناک به حمل کننده تحویل می‌دهد باید حمل کننده را دقیقاً از نوع خطر و در صورت لزوم از اقدامات احتیاطی که باید بعمل آید مطلع سازد. در صورتیکه این اطلاعات در راهنما ذکر نشده باشد مسئولیت

اثبات اینکه حمل کننده از نوع خطر ناظر بر حمل کالای مورد بحث آگاه بوده است، با ارائه دلایل دیگری، بعهدده فرستنده یا گیرنده خواهد بود.

2) چنانچه حمل کننده از وجود کالای با ماهیت خطرناک موضوع بند 1 این ماده آگاه نشده باشد می تواند در هر زمان و در هر مکانی کالا را تخلیه کرده یا آن را از بین برده و یا خنثی نماید بدون اینکه غرامتی از این بابت بپردازد. به علاوه فرستنده کالا مسئول جبران تمام هزینه‌ها، فقدان یا خساراتی است که از تحویل چنین کالایی به منظور حمل یا از حمل آن حادث شود.

ماده 23

1) وقتی تحت مقررات این کنوانسیون حمل کننده ای مسئول پرداخت غرامتی نسبت به خسارت تمام یا قسمتی از کالا گردد این غرامت براساس ارزش کالا در مکان و زمان قبول آن برای حمل محاسبه خواهد شد.

2) ارزش کالا براساس قیمت بورس یا اگر چنین قیمتی وجود نداشته باشد براساس قیمت روز بازار و در صورتیکه قیمت بورس و قیمت روز بازار معلوم نباشد با در نظر گرفتن ارزش معمول کالایی از

همان نوع و کیفیت تعیین خواهد شد.

3) در هر صورت غرامت نباید از 25 فرانک برای هر کیلوگرم کسری از وزن ناخالص کالا تجاوز نماید منظور از "فرانک" فرانک طلا به وزن 10.31 گرم با درجه خلوص 900 در هزار می باشد.

4) علاوه بر این، هزینه حمل، حقوق گمرکی و سایر هزینه‌هایی که در ارتباط با حمل کالا بوجود آمده در صورتیکه خسارت مربوط به کل کالا باشد تماما و چنانچه مربوط به قسمتی از کالا باشد باید نسبت به همان قسمت مسترد گردد ولی خسارت دیگری قابل پرداخت نخواهد بود.

5) در موارد تاخیر در صورتیکه مدعی ثابت نماید که خسارتی از این بابت به او وارد شده است حمل کننده خسارتی را که بیش از کرایه حمل نباشد جبران خواهد نمود.

6) در مواردیکه ارزش کالا یا نفع خاص در تحویل براساس مواد 24 و 26 اظهار شده باشد ممکن است خسارت بیشتری مطالبه گردد.

ماده 24

فرستنده می‌تواند در مقابل پرداخت هزینه ای اضافی که میزان آن با تراضی با حمل کننده تعیین خواهد شد در راهنما ارزشی بیش از میزان مقرر در بند 3 ماده 23 برای کالا اظهار نماید. در چنین صورتی مبلغ اظهار شده جانشین میزان مقرر خواهد بود.

ماده 25

(1) در صورت خسارت به کالا، حمل کننده مسئول جبران مبلغ کاهش است که در ارزش کالا بوجود می‌آید. این کاهش بر اساس ارزش کالا که طبق بندهای 1 و 2 و 4 ماده 23 تعیین می‌گردد محاسبه خواهد شد.

(2) در هر صورت غرامتی که از این بابت پرداخت می‌شود نباید از میزان های زیر تجاوز نماید:
(الف) در صورتیکه تمام کالا خسارت دیده باشد، از مبلغی که در مورد نابودی کل کالا قابل پرداخت است.
(ب) چنانچه قسمتی از محموله خسارت دیده باشد، از مبلغی که در مورد نابودی قسمتی از کالا قابل پرداخت است.

ماده 26

1) فرستنده می تواند در مقابل پرداخت هزینه‌های اضافی مورد توافق با حمل کننده مبلغ نفع خاص را در قبال فقدان یا خسارت یا تجاوز از مهلت توافق شده با درج این مبلغ در راهنما تعیین نماید.

2) صرف نظر از غرامت پیش‌بینی شده در موارد 23 و 24 و 25 در صورتیکه نفع خاص در تحویل اظهار شده باشد، در ازاء فقدان یا خسارت اضافی تحقق یافته، ممکن است غرامتی تا میزان نفع اظهار شده مطالبه گردد.

ماده 27

1) مدعی حق مطالبه بهره بر غرامت قابل پرداخت را خواهد داشت. چنین بهره ای بمیزان سالیانه 5% از تاریخ مطالبه کتبی از حمل کننده یا در صورتیکه چنین مطالبه ای صورت نگرفته باشد از تاریخی که اقدامات قانونی بعمل آمده تعلق خواهد گرفت.

2) وقتی مبالغی که مبنای محاسبه غرامت قرار می‌گیرد به پول رایج کشوری که در ادعای غرامت می‌شود اظهار نگردیده باشد تبدیل

براساس نرخ روز ارز و در محل پرداخت غرامت به عمل خواهد آمد.

ماده 28

1) در مواردیکه طبق قوانین لازم الاجرا فقدان، خسارت یا تاخیر ناشی از حمل تحت مقررات این کنوانسیون موجب ادعائی اضافه بر قرارداد گردد حمل کننده می‌تواند از مقررات این کنوانسیون که رافع مسئولیت او بوده یا میزان غرامت متعلقه را تعیین یا محدود می‌کند استفاده نماید.

2) در مواردیکه ادعائی اضافه بر قرارداد در قبال فقدان، خسارت یا تاخیر متوجه یکی از اشخاصی گردد که براساس شرایط ماده 3 تحت مسئولیت حمل کننده کار می‌کنند، چنین شخصی نیز می‌تواند از مقررات این کنوانسیون که رافع مسئولیت حمل کننده بوده یا میزان غرامت متعلقه را تعیین یا محدود می‌کند استفاده نماید.

ماده 29

1) چنانچه خسارت وارده به کالا در نتیجه قصور یا خلاف عمدی از

ناحیه حمل کننده بوده باشد و طبق قانون دادگاه یا دیوانیکه به موضوع رسیدگی می‌کند در حکم خطای عمدی تلقی شده باشد در چنین صورتی حمل کنند حق استفاده از مقررات این فصل را که مسئولیت او را رفع یا محدود یا بار اثبات را از گردن او ساقط می‌کند نخواهد داشت.

2) مقررات بند فوق در صورتیکه قصور یا خلاف عمدی از طرف نمایندگان و خدمه و سایر اشخاصیکه حمل کننده از خدمت آنها در کار حمل استفاده می‌کند رخ داده باشد نیز جاری خواهد بود مادامیکه نمایندگان، خدمه یا اشخاص مذکور در حدود وظیفه شغلی خود عمل نموده باشند.

علاوه بر این در چنین موردی نمایندگان، خدمه یا اشخاص مورد بحث حق ندارند نسبت به مسئولیت شخصی خود از مقررات فصل یاد شده در بند 1 استفاده نمایند.

CMR

متن اصلی و ترجمه شده کنوانسیون
(سی - ام - آر)
قرارداد حمل بین المللی جاده ای کالا

(فصل پنجم و ششم)

تهیه شده در آینده سازان آسایش فردا

www.asaf724.ir

فصل پنجم (دعاوی و اقدامات قانونی)

ماده 30

1) در صورتیکه گیرنده، کالا را بدون بررسی کافی وضعیت کالا با حضور حمل کننده یا بدون ارسال خطاری که حاوی اشاره کلی به فقدان یا خسارت کالا باشد تحویل گیرد، چنین تحویلی دلیل قابل قبول مبنی بر دریافت کالا با وضعیتی که در راهنما مشروح است خواهد بود.

مهلت ارسال اخطار یاد شده در مورد فقدان یا خسارت آشکار همزمان با تحویل کالا و در مورد فقدان یا خسارت پنهان حداکثر ظرف 7 روز پس از تحویل باستثناء یکشنبه ها (جمعه ها) و تعطیلات رسمی خواهد بود.

درمورد فقدان یا خسارت پنهان اخطار باید کتبی باشد.

2) چنانچه وضعیت کالا توسط گیرنده و حمل کننده بقدر کافی بررسی شده باشد مدرک مغایر باین نتیجه چنین بررسی فقط وقتی پذیرفته می شود که فقدان یا خسارت پنهان بوده و گیرنده اخطار کتبی لازم را چنانکه باید، ظرف 7 روز پس از تاریخ بررسی باستثناء یکشنبه ها (جمعه ها) و تعطیلات رسمی بعنوان حمل کننده ارسال

نموده باشد.

3) هیچگونه غرامتی بابت تاخیر در تحویل پرداخت نخواهد شد مگر اینکه اخطار کتبی ظرف 21 روز پس از تاریخی که کالا در اختیار گیرنده قرار می گیرد برای حمل کننده ارسال شده باشد.

4) در احتساب مهلت های پیش بینی شده در این ماده روز تحویل یا روز بررسی و یا روزیکه کالا در اختیار گیرنده قرار میگیرد (بسته به مورد) در محاسبه منظور نخواهد شد.

5) حمل کننده و گیرنده کلیه تسهیلات معقول را برای بازرسی و بررسی های لازم در اختیار یکدیگر قرار خواهند داد.

ماده 31

1) در دعاوی ناشی از حمل کالا تحت مقررات این کنوانسیون خواهان می تواند در هر دادگاه یا دیوان محاکمات یکی از کشورهای طرف کنوانسیون که با توافق طرفین تعیین شده باشد اقدام به دادخواهی کند.

علاوه بر آن می تواند به دادگاه های کشوری مراجعه نماید که:
الف) محل اقامت رسمی یا مرکز کار خوانده در آن کشور واقع شده

و یا شعبیه یا نمایندگی خوانده که قرارداد حمل را امضاء کرده است در آن کشور قرار گرفته باشد، یا
(ب) محلی که حمل کننده کالا را تحویل گرفته و یا محلی که برای تحویل کالا تعیین شده در آن کشور قرار گرفته باشد.
غیر از کشور های مورد اشاره خواهان در هیچ دادگاه یا دیوان محاکمات دیگری نمی تواند اقامه دعوی نماید.

2) در مواردیکه نسبت به دعوائی که در بند یک این ماده به آن اشاره شده اقدامی قانونی در دادگاه یا دیوان ذیصلاحی تحت مقررات بند مذکور مطرح یا در مواردیکه نسبت به چنین دعوائی حکمی از طرف دادگاه یا دیوان صالحه صادر شده باشد طرفین دعوی نمیتوانند نسبت به همان دعوی در کشور دیگری اقدام تازه ای آغاز نمایند مگر اینکه حکم دادگاه یا دیوان اولیه در کشوریکه اقدام تازه آغاز میگردد قابل اجرا نباشد.

3) وقتی نسبت به دعوائی که در بند 1 این ماده به آن اشاره شد حکمی از یکی از دادگاه ها یا دیوان محاکمات کشورهای طرف کنوانسیون صادر و در آن کشور قابل اجرا گردد این حکم در هر کشور دیگر طرف کنوانسیون نیز بلافاصله پس از انجام تشریفات مقرر کشور مزبور لازم الاجرا خواهد بود.

این تشریفات نباید رسیدگی مجدد نسبت به ماهیت موضوع را

مجاز کند.

4) مقررات بند 3 این ماده شامل احکام پس از محاکمه، احکام غیابی و احکام موید سازش طرفین بوده ولی شامل احکام ضمنی و آراء خسارت و همچنین هزینه هائیکه خواهان در صورت رد تمام یا قسمتی از ادعایش ملزم به پرداخت آنست نمی شود.

5) بابت هزینه دادرسی در مورد اقدامات قانونی ناشی از حمل کالا تحت مقررات این کنوانسیون از اتباع کشورهای طرف کنوانسیون که محل اقامت یا مرکز کار آن ها در یکی از کشور های مزبور باشد تضمینی اخذ نخواهد شد.

ماده 32

1) مهلت اقامه دعاوی ناشی از حمل کالا تحت مقررات این کنوانسیون یکسال است.

معهدا در مورد خلاف عمدی یا قصوری که از نقطه نظر دادگاه یا دیوان رسیدگی کننده معادل خلاف عمدی تلقی شده، مهلت آن سه سال خواهد بود. مهلت مذکور از تاریخ های زیر آغاز می شود:
الف) در مورد فقدان قسمتی از کالا، خسارت یا تاخیر در تحویل، از تاریخ تحویل کالا.

ب) در مورد فقدان تمام کالا از سی امین روز بعد از مهلت توافق شده و در صورتیکه مهلتی توافق نشده باشد از شصتمین روز تاریخ تحویل کالا به حمل کننده.

ج) در تمام موارد دیگر سه ماه پس از تاریخ عقد قرارداد حمل.

روز شروع احتساب مهلت جزء مهلت نخواهد بود.

2) ادعای کتبی موجب خواهد بود که این مهلت تا تاریخ ابلاغ کتبی حمل کننده در رد ادعا و اعاده اسناد مربوطه بحال تعلیق درآید.

چنانچه قسمتی از ادعا پذیرفته شود مهلت ادعا فقط نسبت به آن قسمت از ادعا که هنوز مورد اختلاف است از سر گرفته خواهد شد.

مسئولیت اثبات وصول ادعا یا پاسخ به آن و یا اعاده اسناد، بعهدہ طرفی خواهد بود که به مراتب مذکور استناد می کند. جریان مهلت با ادعاهای دیگری با همان محتوا تعلیق نخواهد شد.

3) با رعایت مقررات بند 2 فوق تمدید مهلت، تابع قانون دادگاه یا دیوانی است که به دعوی رسیدگی می کند.

آن قانون همچنین بر موارد حق اقامه دعوائی که جدیداً مطرح می گردد، حاکم خواهد بود.

4) حق اقامه دعوائی را که مشمول مرور زمان شده است نمیتوان از طریق ادعای متقابل یا تهاتر اعمال نمود.

ماده 33

قرارداد حمل ممکن است حاوی شرطی باشد که رسیدگی به اختلافات ناشی از قرارداد را در صلاحیت دیوان داوری قرار دهد مشروط براین که اعمال مقررات این کنوانسیون از طرف دیوان داوری در شرط مزبور پیش بینی شده باشد.

فصل ششم

(مقررات مربوط به حمل کالا بوسیله چند حمل کننده متوالی)

ماده 34

هرگاه حمل کالائی که تحت قرارداد واحدی پذیرفته شده بوسیله چند حمل کننده جاده ای متوالی انجام شود هر یک از حمل کنندگان مسئول انجام کل عملیات حمل خواهد بود زیرا با پذیرش راهنامه

و کالا، حمل کننده دومی و هر یک از حمل کنندگان بعدی تحت شرایط راهنماه مذکور طرف قرارداد محسوب می شوند.

ماده 35

1) حمل کننده ای که کالا را از حمل کننده قبلی میپذیرد رسیدی امضاء شده و تاریخ دار به حمل کننده قبلی میدهد. او باید نام نشانی خود را در نسخه دوم راهنماه درج کند. در موارد لزوم حمل کننده ثانوی در نسخه دوم راهنماه و رسید مذکور ملاحظاتی را که در بند 2 ماده 8 مقرر است ثبت خواهد کرد.

2) مقررات ماده 9 شامل روابط بین حمل کنندگان متوالی خواهد بود.

ماده 36

بجز در مورد دعوی متقابل یا تهاتر ناشی از دعوائی که اساس آن قرارداد حمل واحد باشد اقدامات قانونی نسبت به مسئولیت در قبال فقدان، خسارت یا تاخیر ممکن است علیه حمل کننده اولی یا حمل کننده نهائی و یا حمل کننده ای که حادثه موجب فقدان، خسارت یا تاخیر در حین حمل توسط وی رخ داده بعمل آید.

ضمناً می توان همزمان به اقدام قانونی علیه چند نفر از حمل کنندگان مذکور دست زد.

ماده 37

حمل کننده ای که براساس مقررات این کنوانسیون غرامتی پرداخت نموده است می تواند چنین غرامتی و بهره آن و تمام مخارج و هزینه های ناشی از دعوی را از حمل کنندگان دیگر که سهمی در کار حمل داشته اند با رعایت مقررات زیر وصول نماید:

(الف) حمل کننده مسئول فقدان یا خسارت، به تنهایی عهده دار پرداخت غرامت خواهد بود خواه غرامت توسط او یا حمل کننده دیگری پرداخت شده باشد.

(ب) وقتی فقدان یا خسارت در نتیجه عمل دو حمل کننده یا بیشتر حادث شده باشد هر یک از حمل کنندگان غرامتی به نسبت سهمی که در مسئولیت داشته اند خواهد پرداخت.

در صورتیکه تقسیم مسئولیت ممکن نباشد هر حمل کننده به نسبت سهمی که از هزینه حمل می برد در پرداخت غرامت سهمی خواهد بود.

(ج) چنانچه تعیین حمل کننده مسئول فقدان یا خسارت میسر نباشد مبلغ غرامت بین تمام حمل کنندگان بقراریکه در بند (ب) فوق مقرر است تقسیم خواهد شد.

ماده 38

در صورتیکه یکی از حامل کنندگان قادر به پرداخت نباشد غرامت پرداخت نشده سهم او بین حامل کنندگان دیگر به نسبت سهمی که از کرایه حمل می برند تقسیم خواهد شد.

ماده 39

1) هیچ حامل کننده ای که تحت مقررات مواد 37 و 38 دعوائی علیه او اقامه می شود حق ندارد منکر اعتبار غرامتی که بوسیله مقام قضائی تعیین و توسط حامل کننده اولیه پرداخت شده گردد مشروط بر اینکه تصمیم گرفته شده توسط مقام قضائی پس از دادن اخطار لازم به حامل کننده اولیه درباره رسیدگی به دعوی و فراهم نمودن امکان حضور وی به جلسه رسیدگی گرفته شده باشد.

2) حامل کننده ای که به منظور وصول حق خود اقدام به اقامه دعوی می کند می تواند در دادگاه یا دیوان صلاحیتدار کشوریکه یکی از حامل کنندگان مربوطه در آن اقامت رسمی داشته یا مرکز کار و یا نمایندگی یا شعبه ای که مبادرت به عقد قرارداد حمل نموده در آن کشور قرار داشته باشد اقامه دعوی نماید. تمام حامل کنندگان مربوط ممکن است خوانده همین دعوی قرار گیرند.

3) مقررات بند های 3 و 4 ماده 31 شامل احکامی خواهد بود که در دعاوی موضوع مواد 37 و 38 صادر شده باشد.

4) مقررات ماده 32 شامل دعاوی بین حمل کنندگان نیز خواهد بود.

مهلت مرور زمان یا از تاریخ تصمیم قضایی نهایی که مبلغ غرامت قابل پرداخت تحت مقررات این کنوانسیون را تعیین نموده و یا در صورتیکه چنین تصمیم قضایی وجود نداشته باشد از تاریخ واقعی پرداخت غرامت، شروع به احتساب خواهد شد.

ماده 40

حمل کنندگان مختار خواهند بود بین خود مقرراتی غیر از آنچه در مواد 37 و 38 پیش بینی شده است تعیین نمایند.

CMR

متن اصلی و ترجمه شده کنوانسیون
(سی - ام - آر)
قرارداد حمل بین المللی جاده ای کالا

(فصل هفتم و هشتم)

تهیه شده در آینده سازان آسایش فردا

www.asaf724.ir

فصل هفتم

(بطلان شروط مغایر با کنوانسیون)

ماده 41

1) با رعایت مقررات ماده 40 هر شرطی در قرارداد که بطور مستقیم یا غیر مستقیم موجب عدول از مقررات این کنوانسیون گردد باطل است.

بطلان چنین شرطی موجب بطلان سایر شروط قرارداد نخواهد بود.

2) بخصوص شرط نفع بیمه ای بسود حمل کننده یا هر شرط مشابه دیگر و یا هر شرطی که مسئولیت اثبات را بعهدہ دیگری منتقل نماید باطل خواهد بود.

فصل هشتم

(مقررات نهایی)

ماده 42

1) این کنوانسیون برای امضاء یا الحاق کشورهای عضو کمیسیون

اقتصادی اروپا و کشورهاییکه طبق شرایط بند 8 کمیسیون با سمت مشاور به کمیسیون پذیرفته شده اند باز خواهد بود.

(2) چنین کشورهایی که می توانند طبق بند 11 شرایط کمیسیون در بعضی از فعالیت های کمیسیون اقتصادی اروپا شرکت داشته باشد ممکن است پس از اینکه کنوانسیون اعتبار قانونی پیدا کرد با الحاق به آن عضو کنوانسیون شوند.

(3) کنوانسیون لغایت 31 آگوست 1956 (1335/6/9) برای امضاء باز بوده و پس از آن جهت الحاق مفتوح خواهد بود.

(4) این کنوانسیون باید به تصویب برسد.

(5) تصویب یا الحاق با تودیع سندی نزد دبیرکل سازمان ملل متحد انجام خواهد شد.

ماده 43

(1) این کنوانسیون از نودمین روز پس از تودیع سند تصویب یا الحاق توسط پنج کشور موضوع بند 1 ماده 42 لازم الاجرا خواهد بود.

2) پس از تودیع سند تصویب یا الحاق توسط پنج کشور برای هر کشور دیگری که کنوانسیون را تصویب کرده یا به آن ملحق شود این کنوانسیون از نودمین روز پس از تودیع سند تصویب یا الحاق توسط کشور مزبور برای آن کشور لازم الاجرا خواهد بود.

ماده 44

1) هر کشور طرف کنوانسیون میتواند با اطلاعیه ای به دبیر کل سازمان ملل از کنوانسیون کناره گیری نماید.

2) کناره گیری از کنوانسیون 12 ماه پس از دریافت اطلاعیه مربوطه توسط دبیرکل سازمان ملل عملی خواهد شد.

ماده 45

پس از اینکه کنوانسیون اعتبار قانونی پیدا کرد در صورتیکه در نتیجه کناره گیری از آن تعداد کشورهای طرف کنوانسیون به کمتر از پنج کشور کاهش پیدا کند از تاریخی که آخرین کناره گیری صورت گرفت اعتبار کنوانسیون خاتمه پیدا می کند.

ماده 46

1) ضمن سپردن سند تصویب یا الحاق یا هر زمانی پس از آن، هر کشوری می تواند با ارسال اطلاعیه ای به دبیر کل سازمان ملل اعلام نماید که این کنوانسیون به تمام یا قسمتی از قلمروهای کشور مزبور که مسئولیت روابط بین المللی آن را عهده دار است بسط داده شود.

این کنوانسیون در قلمرو و یا قلمروهای مورد بحث از نودمین روز پس از دریافت اطلاعیه توسط دبیرکل قابل اجرا خواهد بود. در صورتیکه در روز مذکور کنوانسیون هنوز اعتبار قانونی پیدا نکرده باشد، از روزی که کنوانسیون اعتبار قانونی پیدا کند قابل اجرا خواهد بود.

2) هر کشوری که طبق مقررات بند قبل خواهان اجرای کنوانسیون در یکی از قلمروهای کشور خود که مسئول روابط بین المللی قلمرو مزبور است گردد میتواند با رعایت مقررات ماده 44 قلمرو مذکور را بطور جداگانه از شمول کنوانسیون خارج سازد.

ماده 47

هر اختلافی که بین دو یا چند عضو کنوانسیون راجع به تفسیر یا

اجرای این کنوانسیون بروز نماید و طرف های مربوطه نتوانند آن را از طریق مذاکره یا طرق دیگری حل نمایند ممکن است با تقاضای هر یک از اعضاء متعهد مربوطه برای حل اختلاف به دیوان عدالت بین المللی ارجاع شود.

ماده 48

1) هر عضو کنوانسیون میتواند در موقع امضاء، تصویب یا الحاق به این کنوانسیون اعلام نماید که خود را ملزم به رعایت ماده 47 کنوانسیون نمیداند.

سایر اعضاء کنوانسیون نسبت به چنین عضوی که چنین اعلامی نموده است الزامی به رعایت ماده 47 نخواهند داشت.

2) هر عضو کنوانسیون که شرط اعلام شده در بند 1 را اعلام نموده باشد هر زمان می تواند طی اطلاعیه ای به دبیرکل سازمان ملل، عدم الزام خود را نسبت به ماده 47 پس بگیرد.

3) هیچ شرط دیگری نسبت به مقررات این کنوانسیون مجاز نخواهد بود.

ماده 49

1) سه سال پس از به اجرا در آمدن این کنوانسیون هر یک از اعضا کنوانسیون میتواند طی اطلاعیه ای بعنوان دبیرکل سازمان ملل متحد تقاضا نماید که اجلاسی به منظور تجدید نظر در مقررات کنوانسیون تشکیل گردد.

دبیرکل موضوع تقاضا را با اطلاع تمام اعضا کنوانسیون خواهد رسانید.

در صورتیکه ظرف چهار ماه از تاریخ اطلاع دبیرکل، تعداد کشورهای عضو کنوانسیون که موافقت خود را با تقاضای مورد بحث اعلام مینمایند از یک چهارم تعداد کل اعضا کمتر نباشد دبیرکل اقدام به برگزاری کنفرانس تجدید نظر خواهد کرد.

2) چنانچه با برگزاری اجلاس موضوع بند قبل موافقت شود دبیرکل مراتب را به اطلاع کلیه اعضا کنوانسیون رسانیده و از آن ها دعوت خواهد کرد که ظرف سه ماه هر نوع پیشنهادی برای طرح در اجلاس دارند ارائه نمایند.

دبیرکل طی بخشنامه ای دستور کار موقت اجلاس را به همراه متن پیشنهادات واصله حداقل سه ماه قبل از تاریخ برگزاری اجلاس با اطلاع تمام اعضا کنوانسیون خواهد رسانید.

3) دبیرکل تمام کشور های موضوع بند 1 ماده 42 و کشورهاییکه طبق بند 2 ماده 42 عضویت کنوانسیون درآمده اند را به تمام جلساتی که مطابق این ماده برگزار می شود دعوت خواهد کرد.

ماده 50

علاوه بر اطلاعیه های پیس بینی شده در ماده 49 دبیرکل سازمان ملل به کشورهای اشاره شده در بند 1 ماده 42 و کشورهاییکه طبق مقررات بند 2 ماده 42 عضویت کنوانسیون در آمده اند موارد زیر را اطلاع خواهد داد:

- الف) تصویب ها و الحاق های تازه تحت مقررات ماده 42
- ب) تاریخ لازم الاجرا شدن کنوانسیون طبق ماده 43
- ج) کناره گیری های مطابق با ماده 44
- د) خاتمه اعتبار قانونی کنوانسیون براساس ماده 45
- ه) اطلاعیه های واصله مطابق ماده 46
- و) اعلامیه ها و اطلاعیه های واصله طبق بندهای 1 و 2 ماده 48

ماده 51

پس از 31 آگوست 1956 (1335/6/9) نسخه اصلی این کنوانسیون

نزد دبیرکل سازمان ملل متحد تودیع خواهد شد و مشارالیه رونوشت‌های مصدق آن را جهت هر یک از کشورهای موضوع بندهای 1 و 2 ماده 42 ارسال خواهد شد.

بمنظور گواهی مراتب فوق اینجانب امضاء کننده زیر با داشتن اختیارات لازم این کنوانسیون را امضاء نموده ام.

در تاریخ نوزدهم می 1956 (1335/2/29) در ژنو در یک نسخه به زبان های انگلیسی و فرانسه که هر دو متن دارای اعتبار یکسان می باشند انجام پذیرفت.

پروتکل (مقاوله) نامه امضاء

با اقدام با امضاء کنوانسیون قرارداد حمل بین المللی کالا از طریق جاده اینجانب که دارای اختیارات لازم میباشم بشرح و توضیح زیر موافقت نموده ام:

1) این کنوانسیون شامل حمل کالا بین کشور پادشاهی بریتانیای کبیر و ایرلند شمالی و جمهوری ایرلند نخواهد بود.

2) الحاقیه بند 4 ماده 1 اینجانب امضاء کننده زیر تعهد میکنم که در مذاکرات مربوط به کنوانسیون های حاکم بر قرارداد های حمل اثاثیه و حمل مرکب شرکت کنم.

بمنظور گواهی مراتب فوق اینجانب امضاء کننده زیر با داشتن اختیارات لازم این پروتکل را امضاء نموده ام.

در تاریخ نوزدهم می 1956 (1335/2/29) در ژنو در یک نسخه به زبان های انگلیسی و فرانسه که هر دو متن دارای اعتبار یکسان می باشد انجام پذیرفت.